

Tak zahrajú Ele

JAROMÍR BOSÁK

Kam pôjdeme pro pohádku dnes? Zkusíme zase lvy? Malého Tobiho práve uspáva strejda lev. Sice o sobě tvrdí, že na pohádky moc není, ale to není pravda. Poslouchajte.

Jmenuju se Tobi. Jsem lev. Tedy malej lev. Lvíče. To jméno mě štve. Copak Tobi je nějaké jméno pro lva? I když je malej? Proč se nemůžu jmenovat třeba Drsnák, jako táta? Nebo Tesák, Mstitel, Dráp? Jak k tomu přijdu, všichni ze smečky si ze mě dělají legraci, že nemám pořádný šelmovský jméno. „Tobi, Tobi, Tobi, zmlátíme tě na dvě doby!“, kolikrát už jsem tohle slyšel. A to je ještě ta lepší varianta říkanek, co musím často poslouchat. Hlavně, když беру roha, protože mě nahání parta starších kluků. Fakt zábava. Ach jo.

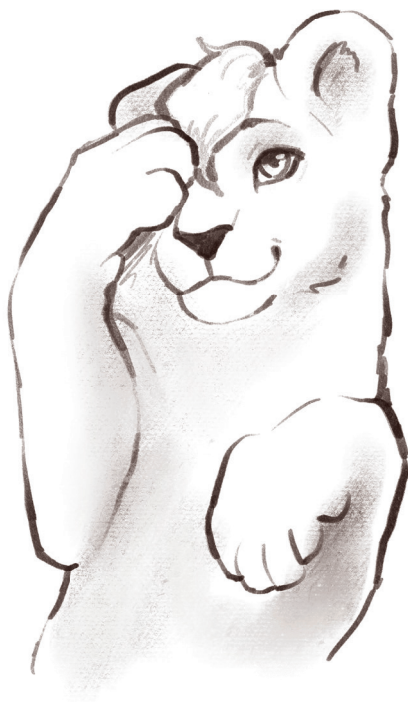
Naproti, pod tím velkým stromem, pravidelně lehává rodina lvice Dary. Co mi naši říkali, je to snad nějaká moje teta z osmého kolena, ale kdo ví. Má dceru. Krásný kotě. Ela se jmenuje a je fakt nádherná. Lesklá srst, ještě pořád modré oči, měkounké tlapy... Jak rád bych ji poškrábal za uchem, olíznul nos nebo třeba chytil myš. Jenže, copak můžu? Vždycky, když seberu odvalu a pomaličku se k ní plížím, objeví se někdo z těch velkých, tlapou mě odkutálí o pěkných pár metrů zpátky, znuděně u toho zívne a jakoby náhodou začne Ele ukazovat, jaké má svaly a jak mu svítí zuby. Zatímco já polykám nadávky a prach. A to bych toho přitom chtěl Ele tolik zamňoukat. Nebo zazpívat. To mi docela jde, ale táta mi řekl, že nikdy nikdo neslyšel, aby lev zpíval, že se musím naučit lovit, trhat a na písničky zapomenout. Jenže mně se moc nechce. Někdy, když usínám, přijde mi za víčka na návštěvu sen, v němž stojím na kopci na mýtině a všude kolem sedí všechna zvířata z okolí, já jim zpívám a ona, představte si, tleskají. Jenže to trvá jen chvilku. Ale je to krásný, protože v první řadě sedí Ela a má takový roztoužený pohled. Hmmmm.

Ne, už to nebylo k vydržení. Nechci být pořád tím, co dostává nabančeno! Šel jsem do lesa na kraji louky. Tam vůbec nesmíme, bojí se tam i velcí. V lese je dusno, přítmí, hlasité ticho, všude samý strom... brrrrr! Hlavně v něm ale žije lví čarodějka Elza. Prý před léty hrála v nějakém filmu, trochu jí ze slávy přeskočilo a začala čarovat. Říká

se, že se to docela naučila. Něco na tom asi bude, protože jí je asi tak sto let, to je sedm set kočičích. Ta už by mohla za tu dobu vědět, jaký lék je nejlepší na moje trápení. Nechtělo se mi, ale kam jsem měl jít pro radu?

Našel jsem ji u tisového keře. Nebylo to tak těžký. Chrápala. Asi tak, jako když stádo slonů dupe po savaně. Trochu při těle, na pár místech lehce vypelichaná, ale jinak vypadala na svůj věk opravdu dobře. Báł jsem se, že když ji vzbudím, bude nevrlá a zakousne mě, nebo mě požene z lesa. Tiše jsem čekal a čekal, jenže poobědní dřímota se

Elzy držela jako klíště. Tak jsem sebral odvahu a tlapkou ji šťouchl do hřbetu.

Ne, nezařvala a neohnala se po mně. Otočila hlavu, otevřela jedno hnědé oko a mocně zívla. Čekal jsem porci nadávek, ale mrkla na mě, pohodila hlavou a pravila: „Máš to připravené támhle u pařezu.“

Eh? Překvapením jsem asi vrostl do země, měl jsem pocit, že se už nikdy nikam nepohnu.

„Jak jste mohla vědět, že... že... že to, že já...“

„Vědět je moje práce, chlapče. A jsem v tom docela dobrá, kapišto?“ odpověděla a zase se natáhla a zavřela oči.

Ještě předtím, než zase upadla do spánku, do mě strčila packou a já zjistil, že pořád ještě umím chodit po čtyřech. Opatrně jsem došel k velkému pařezu, na němž dováděli termiti. Asi měli nějakou tancovačku.

Kouknul jsem vedle trouchnivějšího zbytku velkého stromu a... Ne, neležela tam miska s čarovným nápojem nepřemožitelnosti, ani ulovená antilopa, s níž bych mohl machrovat, dokonce ani hustá nasazovací hříva. Ne, v trávě ležela úplně nová, ještě lesklá lví kytara ze zebřích žebírek. Ta byla krásná! Na nic jsem nečekal a po třech jsem upaloval domů. Hned od zítřka začnu cvičit, a to by bylo, aby si mě Ela nevšimla. Příště vám povím, jak to dopadlo...